

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ: בְּהַר

כְּנִיסַת הַשִּׁבְת: 18:57

עֲרַשׁ"ק ט' אִיר תִּשְׁע"ד (9.5.14)

צִיָּאת הַשִּׁבְת: 20:09 ר"ת 20:51

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי, לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם" (על פי "אֹרְחָה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַר"ה ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

עַל הַכְּתוּב בְּתֵהִילִים (סח' יט), "עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי, לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם", מוּבָא מֵאֲמַר נִפְלָא בְּגִמְרָא (מִסְכָּת שִׁבְת פּח'): "בְּשַׁעָה שְׁעָלָה מִשָּׁה רַבְּנָו לְמָרוֹם, אָמְרוּ מְלָאכֵי הַשָּׁרַת לְפָנֵי הַקַּב"ה: רַבּוּנוּ שְׁל עוֹלָם, מָה לִּילוּד אִשָּׁה בִּינִינוּ? אָמַר לָהֶם: לְקַבֵּל תּוֹרָה בָּא. אָמְרוּ לְפָנֵי מְלָאכֵי הַשָּׁרַת: חֲמֵדָה שְׁגִנוּנָה תִּתְקַע"ד (=974) דוֹרוֹת לְפָנֵי בְּרִיָּאת הָעוֹלָם, אַתָּה מְבַקֵּשׁ לְתַנְּה לְבָשָׁר וְדָם? מָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְכֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ (=עַל מָה זָכָה הָאָדָם)... תַּנְּה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם' (=הַשָּׂאֵר אֶת הוֹדֵךְ, אֶת הוֹד הַתּוֹרָה, לָנוּ בְּשָׁמַיִם). אָמַר לוֹ הַקַּב"ה, לְמִשָּׁה: הַחֲזֹר לָהֶם תְּשׁוּבָה... אָמַר מִשָּׁה לְמְלָאכֵי הַשָּׁרַת: לְמִצְרִים יִרְדָּתָם? לְפָרְעָה הַשְׁתַּעַבְדָּתָם? תּוֹרָה, לְמָה תִּהְיֶה לָכֶם? וְעוֹד מָה כְּתוּב בָּהּ – לֹא תִרְצַח, לֹא תִנְאַף, לֹא תִגְנֹב – וְכִי יִצַּר הָרַע יֵשׁ בְּכֶם, וְכִי קִנְיָה יֵשׁ בֵּינֵיכֶם? מִיָּד הוֹדוּ הַמְּלָאכֵים בְּצַדִּיקַת מִשָּׁה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה לוֹ לְאוֹהֵב, וּמָסַר לוֹ מִתְּנָה, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר בְּתֵהִילִים: "עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי, לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם".

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף כָּאֵן מָה שְׁאֲמַר הַגַּה"ק הַחִיד"א זצ"ל, בְּשֵׁם הָאֵר"י הַקְּדוֹשׁ זצ"ל, כִּי בְּפִסּוּק "עֲלִיתָ לְמָרוֹם, שְׁבִית שְׁבִי", נִרְמָז שְׁמוֹ שֶׁל הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי. שְׁכֵן, "שְׁבִי" הֵם רָאשֵׁי תִיבוֹת שֶׁל שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי. וְצִרִיכִים אָנוּ לְהִבִּין, מָה הַקָּשֶׁר בֵּין הַמְּלָאכֵי "שְׁבִי", שֶׁהֵיא רּוֹמְזַת לְנִשְׁמַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, לְנִצְחוֹן שֶׁהֵיא לְמִשָּׁה רַבְּנָו עַל הַמְּלָאכֵים, כְּשַׁעָלָה לְמָרוֹם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה?

הַמְּקוּבָּל הָאֱלֹקִי רַבִּי נִפְתָּלִי כְּהֵן צַדִּיק זִיע"א כּוֹתֵב בְּהַקְּדָמָה לְסִפְרוֹ "סְמִיכַת חֲכָמִים", כִּי כְּשַׁעָלָה מִשָּׁה רַבְּנָו לְמָרוֹם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, לְקַחַת לְעוֹרְתוֹ אֶת נִשְׁמַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי (=רִשְׁב"י), כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה. וּכְפִי דְבָרָיו הַקְּדוּשִׁים: "הוּבָא בְּמְקוּבָּלִים שְׁמִשָּׁה בְּשַׁעַת עֲלִיתוֹ זָכָה לְנִשְׁמַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, וְהִרְמָזוּ הוּא "שְׁבִית שְׁבִי" – שְׁשָׁבָה וְהִשִּׁיג אֶת נִשְׁמַת שְׁבִי" – נוֹטְרִיקוֹן "שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי".

וְצִרִיף לְהִבִּין מִדּוּעַ מִשָּׁה רַבְּנָו, אֲדוֹן הַנְּבִיאִים, צִרִיף לְנִשְׁמַת רִשְׁב"י כְּשַׁעָלָה לְמָרוֹם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה? וּמְבָאֵר הַ"סְמִיכַת חֲכָמִים", שְׁבַשְׁעָה שְׁעָלָה מִשָּׁה לְ"מָרוֹם", הַתְּעַלָּה מִשָּׁה לְעֵלוֹת מַעְלָה מַעְלָה עַד לְהִיכָל נִשְׁגָּב בְּשֵׁם "מָרוֹם", שְׁשֵׁם הָיוּ טְמוּנִים לְוַחוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

וּמוֹסִיף הַ"סְמִיכַת חֲכָמִים", שֶׁהַלּוּחוֹת הָיוּ טְמוּנִים בְּהִיכָל מָרוֹם מִפְּנֵי מְלָאכֵי הַשָּׁרַת, שֶׁלֹּא הִיָּתָה לָהֶם רְשׁוּת לְהִיכָנֵס לְהִיכָל זֶה. וְעַל-כֵּן רְמָזוּ הַכְּתוּב (אִיּוֹב כח, כ'): "וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תְּבוּא... וְנַעֲלָמָה מֵעֵינֵי כָל חַי וּמַעוֹף הַשָּׁמַיִם נִסְתָּרָה", וְדָרְשׁוּ בְּמִדְרַשׁ (דב"ר ח, ב'), שֶׁהַכּוֹנֵה הֵיא עַל מְלָאכֵי הַשָּׁרַת, הַנְּקָרָאִים "עוֹף הַשָּׁמַיִם", שְׁנִתְּאוּ לְתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהֵיא נַעֲלָמָה וְנִסְתָּרָה מֵהֶם.

וְלָכֵן, כְּאֲשֶׁר הָיָה מִשָּׁה בְּדַרְכּוֹ לְהִיכָל "מָרוֹם", כְּדִי לְקַחַת מִשָּׁם אֶת הַתּוֹרָה/הַלּוּחוֹת, פָּגְשׁוּ בּוֹ מְלָאכֵי הַשָּׁרַת. וְתַמָּהוּ הַמָּה עַל-כֵּן מְאֹד, וְשָׂאֵלוּ אֶת הַקַּב"ה "מָה לִּילוּד אִשָּׁה בִּינִינוּ?". דְּהִינּוּ, מֵאַחַר וְאֵין לָנוּ מְלָאכֵי הַשָּׁרַת רְשׁוּת לְהִיכָנֵס לְהִיכָל "מָרוֹם", אֵיךְ יִתְכַּן שִׁילוּד אִשָּׁה יָכוֹל לְהִיכָנֵס לָשֶׁם?

עַל-כֵּן הוֹכִיחַ לָהֶם מִשָּׁה כִּי גְדוּלִים יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִמְּלָאכֵי הַשָּׁרַת, כְּמְבוּאֵר בְּגִמְרָא (סְנֵהֲרִין צג'): "גְּדוּלִים צְדִיקִים יוֹתֵר מִמְּלָאכֵי הַשָּׁרַת".

וְצִרִיף לְהִבִּין עֲנִין זֶה. שְׁכֵן, אֵיךְ צְדִיקִים קְרוּצִי חוּמְר יְכוּלִים לְהִיּוֹת גְּדוּלִים יוֹתֵר מִמְּלָאכֵי הַשָּׁרַת, שֶׁהֵם יְצוּרִים רוּחָנִיִּים נַעֲלָמִים?

וּבְאֵר הַ"סְמִיכַת חֲכָמִים" וְאֲמַר, שֵׁישׁ בַּחוּז"ל שְׁנֵי פִירוּשִׁים עַל הַתּוֹאֵר "אָדָם". רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, סוֹבֵר שֶׁהַתּוֹאֵר "אָדָם" הוּא מְלָשׁוֹן "אֲדָמָה", שֶׁהָרִי מִשָּׁם הוּא נִבְרָא, כְּמוֹ שְׁכְּתוּב (בְּרָאשִׁית ב, ז'): "וַיִּיצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֶר מִן הָאֲדָמָה".

לפי פירוש זה, מלאכי השרת שהם יצורים רוחניים, גדולים הם מבני אדם קרוצי החומר. אולם, רשב"י סובר שהתורה "אדם" הוא מלשון (ישעיה יד, יד) "אדמה לעליון". שכן, לכל אחד מישראל יש נשמה שהיא חלק אלוך ממעל, שהוא דומה לעליון (=להקב"ה), כמו שכתוב (שם): "ויפח (ה') באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה".

משום כך יכול האדם להדמות, כביכול, להקב"ה במידותיו, כמו ששנינו בגמרא (שבת קלג): "אבא שאול אומר, 'ואנוהו', הוי דומה לו, מה הוא – תנון ורחום, אף אתה היה – תנון ורחום". ולפי פירוש זה של רשב"י גדולים ישראל יותר ממלאכי השרת, שאין להם מעלה זו של ישראל.

והנה, הלכה היא – רבן שמעון בן גמליאל, שסובר שהאדם הוא מלשון **אדמה**, ולפי שיטתו מלאכי השרת גדולים מישראל, קרוצי החומר. על-כן, לכאורה, משה רבנו לא יכול לעלות להיכל "מרום", כדי לקבל משם את התורה. שהרי, אם למלאכי השרת אין רשות להיכנס לשם, כל שכן לבני אדם, שאין הם יכולים להיכנס לשם. לפי זה, אומר ה"סמיכת חכמים", מאחר ורצה הקב"ה שמושה יעלה ויכנס להיכל "מרום" כדי לקבל משם את הלוחות/התורה, התעבר משה רבנו בנשמת רשב"י, הסובר שהאדם הוא מלשון "אדמה לעליון", ולכן צדיקים גדולים ממלאכי השרת.

וכפי דבריו הקדושים: "מה עשה הקב"ה? התעבר בו (=במושה) נשמת רבי שמעון בן יוחאי, שנשמתו הוחצב (=נחצבה) מזה המקום לדרוש (ש) ישראל קרויים "אדם" (מלשון 'אדמה לעליון')... ואם כך היה יכול משה להתעלות על כל מלאכי מעלה (ולהיכנס להיכל מרום)".

וממשיך הוא בלשון קודשו: "וזהו פירוש הפסוק... 'עלית' – כלומר, עלית ונתעלית מכל מלאכי מעלה, והראיה – 'למרום' – שעלית לתדר ששמו 'מרום', מקום שאין רשות לשום מלאך לכנוס לשם רק הקב"ה לבדו, ומאיזה טעם זכית לזה...? 'שבית שב"י', דיקא לפי ששבית, ונתעברה בך (=במושה) נשמת רשב"י, שהוא ראשי תבות שב"י (שמעון בן יוחאי), ומהאי טעמא (=ומהטעם הזה) 'לקחת מתנות', שכל המלאכים נתנו לך (מתנות) כעיני עבדים אל יד אדוניהם. ואם תאמר, איזו שיכות יש לנשמת רשב"י בזה? לכן מסים 'לקחת מתנות באדם'... בשביל דרשת 'אדם' הוצרכת לנשמת רשב"י למדרש ישראל קרויים **אדם** (מלשון "אדמה לעליון")... "לעולם (=תמיד) ביום שיהיה פורים יהיה לייג בעמר"

מבואר בשלחן ערוך (או"ח סימן תכח ס"א): ש"לעולם (=תמיד) ביום שיהיה פורים יהיה לייג בעמר, וסימנך פליגי". כלומר, פלג הוא ראשי תיבות פורים לייג בעמר. וצריכים אנו להבין ענין זה. וכי מה הקשר בין פורים לבין לייג בעמר?

יש לומר, ש-לייג בעמר מגלה את סודות התורה, דרך רשב"י, כמו בפורים שנכנס יין יצא סוד כדי לגלות את סודות התורה ("יין" גמטריה "סוד").

וצריך לדעת, שכמו שביום פורים התקים "ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם", דהיינו, שהגזירה הרעה נהפכה לגזירה טובה - כך ביום לייג בעומר הוא יום המתקת הדינים, להפוך כל דבר מר למתוק. ולכן האותיות שקודם אותיות לייג בעמר, הן אותיות "סלק כאב" - לומר לך שיום לייג בעומר מסוגל לסלק כאב ולהמתיק אותו.

ראוי להוסיף גם, שבספר "לקוטי לוי יצחק" מובא שבגאולת פורים היתה המתקה של ל"ג בעמר. הא כיצד? אסתר נכנסה לאחשורוש לאחר ל"ג ימים שלא נקראה אליו, כמו שאמרה אסתר למרדכי (אסתר ד, א): "ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום...". ולאחר מכן אמרה למרדכי: "וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום בן ובכן אבוא אל המלך". כלומר, לאחר לייג ימים באה אסתר אל המלך כדי להפוך ולהמתיק את הגזירה על-ידי לייג ימים. (מענין, שאותיות "מגלה" הם אותיות לייג מ"ה (מ"ה גמטריה גאולה)

יהי רצון מלפני אב הרחמן, שבזכות רשב"י שפע שפע רב בכל העולמות (ראשי תיבות הרשב"י). שכן, הוא "המשפיר" (אותיות מהרשב"י) ו"הוא השליט... המשפיר (=המשפיע שפע טוב) לכל עם הארץ". "ומרבה צדקה, מרבה שלום"

תלמידיו של רבי ישעיה'לה מושקט מפראגה (בירת פולין) שאלו פעם את רבם: כתוב במשלי (י' ב'): "וצדקה תציל ממות". והלא שנותיו של האדם בעולם הזה קצובות מראש על-ידי הבורא. ומה תועיל לו כאן הצדקה? השיב רבי ישעיה'לה בנעם לשונו: הנותן צדקה לעניים למעלה מפוחו, יש לו פתחון-פה (=אפשרות) לטעון כלפי הבורא: מה אני, הענקתי דמים (=צדקה) יותר מהקצוב - אף אתה הענק לי שנים יותר מהקצוב... שבת שלום לכל בית ישראל!

פֶּרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ: בְּהַר

פְּנִיטָת הַשָּׁבֹת: 18:57

צִיָּאת הַשָּׁבֹת: 20:09 ר"ת 20:51

עֲרֵשׁ ק' ט' אִיר תִּשְׁע"ד (9.5.14)

הַפְּטָרָה: "וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעת הן לא נזרע..."

חז"ל אומרים, שכאשר נהנה איש ישראל ממעשה נסים, מנכין לו מזכויותיו, כפי שכתוב בגמרא (תענית כ'): "ואם עושיין לו נס – מנכין לו מזכויותיו". ולכן כותב רש"י במסכת תענית: "אסור לאדם להנות ממעשה נסים". על-פי זה מפרש החיד"א, בספרו "נחל קדומים", את מה שאמרו ישראל על המן (שמות טו', טו'): "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא". "מן", אומר החיד"א, ראשי תיבות מעשה נסים. דהינו, כאשר ראו ישראל את המן היורד להם מן השמים מידי יום ביומו, אמרו: כיצד נפרנס עצמנו ממעשה נסים? והרי כל מי שנעשה לו נס "מנכין לו מזכויותיו"? ועל זה חששו ישראל, כשאמרו: "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא". על-פי זה יובן גם מה שאמרו ישראל בפרשתנו, "מה נאכל בשנה השביעת". שכן, "מה נאכל", ראשי תיבות "מן". דהינו, ישראל חששו משנת השמיטה. שכן, איך נאכל ונתפרנס ממעשה נסים? והרי כאשר עושים נס לאדם "מנכין לו מזכויותיו"!

ועל-כך ענה להם הקב"ה: "וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית". דהינו, שתהיה ברכה בשנה הששית בדרך הטבע, באופן שלא יהיה בו נס, שאז לא ינכו לכם מזכויותיכם...

"ובשנה השביעת (שמיטה), שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה' שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר"

על מצות השמיטה בארץ ישראל (איסור עיבוד האדמה בשנה השביעית), כותב הגאון רבי צבי אלימלך שפירא בספרו "אגרא דכלה", ששנת השמיטה רומזת על התיקון לחטא עץ הדעת. שהרי, לפני שחטא אדם הראשון, לא היה צריך לעבוד את הארץ, והיא הצמיחה פרות ללא עמל (והרי זה בבחינת שמיטה). ורק לאחר שחטא האדם, התקללה האדמה, והצטרף האדם לעבודה, כדי שתוציא את תבואתה.

וכפי דבריו הקדושים של ה"אגרא דכלה" (דיבור השני): "והנה, ענין העבודה (של האדם) בשדה ובכרם, נמשך מחטא אדם (הראשון) וזוהמת הנחש, שאז נגזר מוץ ותבן (=פסולת) על החטה, (שזה) הכל מזוהמא (של הנחש). ונגזר (בראשית ג', יח'): 'ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה... וקוץ ודרדר תצמיח לך... (ו)בזעת אפיק תאכל לחם'. מה שאין פן קודם החטא, (שאו) היתה הארץ מוציאה פרותיה בלא עמל ובלא פסולת, וכמו שיהיה לעתיד, במהרה בימינו, שהארץ תוציא גלוסקאות (כמו שאמרו חז"ל (שבת ל'): "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות (=כפר לחם סלת)). והנה, לזה מרמזת מצות השמיטה, (שהיא כידוע) בלי עבודת שדה וכרם, (אלא) רק מנוחה לעבודת השם יתברך, והוא רמז להפסק זוהמת הנחש... וזה שסמך שמיטה להר סיני". (עד כאן דבריו הקדושים של ה"אגרא דכלה").

על-פי האמור, מוסיף ה"אגרא דכלה" לחדש את הטעם לשאלת חז"ל (רש"י): "מה ענין שמיטה אצל הר סיני?" דהינו, מדוע נסמכה מצות שמיטה להר סיני?

ומבאר ענין זה ה"אגרא דכלה", ואומר: הרי מבואר בגמרא, שכאשר קרבו ישראל לפני הר סיני, פסקה זוהמתם, כמובא בגמרא (שבת קמ"ו): "ישראל שעמדו על הר סיני – פסקה זוהמתן (=זוהמת הנחש)". אולם, לאחר מכן, על-ידי חטא העגל, חזרה זוהמת למקומה. ומטעם זה סמך הכתוב את מצות שמיטה להר סיני – ללמדנו, כי כמו שבהר סיני פסקה זוהמת הנחש מישראל, כך מצות השמיטה רומזת לתקופה של העולם, לפני חטא עץ הדעת, כאשר לא שלטה זוהמת הנחש בעולם, שאז לא היה צריך לטרוח כלל בעבודת הארץ/האדמה.

מכאן, שמצות השמיטה רומזת על התיקון השלם בגאולה העתידה, שאז תתבטל כליל זוהמת הנחש מחטא עץ הדעת, ושוב לא יצטרכו ישראל לעמול בזיעת אפם לעבוד בשדות ובכרמים, אלא הקב"ה ישלח את ברכתו, והשדות יצמיחו מעצמם, כמו שיהיה לעתיד לבוא, כמבואר בגמרא (שבת ל'): "אמר רבי חייא ברבי יוסף: עתידה

אַרְץ יִשְׂרָאֵל שְׂתוּצִיא גְלוּסְקָאוֹת (=כְּפָר לְחַם סֹלֶת) וְכָלִי מִיִּלְת (=בְּגָדִים מְצַמֵּר עֲדִין). דְּהִינּוּ, לֹא יִצְטָרְכוּ לְטַחֵן אֶת הַחֵיטִים לְקֶמַח כְּדֵי לַעֲשׂוֹת גְלוּסְקָאוֹת, אֲלֵא הָאָרֶץ תּוּצִיא גְלוּסְקָאוֹת מוֹכְנֹת וּמְזוּמְנֹת לְאֲכִילָה בְּלִי שׁוּם טוֹרַח. "לְבִי וּבִשְׂרִי יִרְנְנוּ אֶל אֵל חַי"

פַּעַם בָּא אָדָם אֶחָד אֶל הַצַּדִּיק רַבִּי מִשֶּׁה מְרֵאוֹזְאוֹדוֹב זִיעִ"א לְבָקֵשׁ יְשׁוּעָה. צָוָה אוֹתוֹ הַצַּדִּיק שְׂיִלְךָ בְּיוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְשֵׁם בּוֹדָאֵי יוֹשֵׁעַ. שָׁפָן, צָרִיךְ לְדַעַת שְׂאֵז יֵשׁ עַת רְצוֹן גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם לְהַתְּפַלֵּל וּלְפַעוֹל יְשׁוּעוֹת.

וְאָמַר-עַל-זֶה הַצַּדִּיק שֶׁהִדְבָּר מְרוּמָז בְּפָסוּק "לְבִי וּבִשְׂרִי יִרְנְנוּ אֶל אֵל חַי", דְּהִינּוּ "לְבִי" רֵאשִׁי תִיבוֹת **לב** יָמִים (שְׂעַד ל"ג בְּעוֹמֵר יֵשׁ ל"ב יָמִים), שְׁלֹאֲחַר שֶׁעָבְרוּ לֵב יָמִים, אִזּוּ ו"בִּשְׂרִי" רֵאשִׁי תִיבוֹת **רבי שמעון בר יוחאי**, שְׁצָרִיכִים לַעֲלוֹת לְרֵשֶׁב"י בְּמִירוֹן ב־ל"ג בְּעוֹמֵר. שָׁפָן, הַיּוֹם הַזֶּה מְסוּגָל לְתַפִּילָה, בְּכַתּוּב "יִרְנְנוּ אֶל אֵל חַי" - וְאִין רִינָה אֲלֵא תַפִּילָה, שְׂאֵז "אֵל חַי" הוּא הַקַּב"ה מְקַבֵּל אֶת הַתְּפִילוֹת בְּזָכוֹת בְּרַי יוֹחֵאֵי. רֵאוּי לְהוֹסִיף שֶׁהִגִּיה"ח רַבִּי לִיב בְּרִים זצ"ל הָיָה אוֹמֵר, כִּי עֲנִין ל"ג בְּעוֹמֵר וְהַיְלּוּלָא בְּמִירוֹן מְרוּמָזִים בְּפָסוּק בְּשִׁיר הַשִּׁירִים "שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ מִיִּסְדִּים עַל אֲדָנֵי פֹז מְרֵאֵהוּ כְּלַבְנוֹן בְּחוֹר כְּאֲרָזִים: "פֹּז" גַּמְטְרִיָּה "בֵּן יוֹחֵאֵי", "מְרֵאֵהוּ כְּלַבְנוֹן בְּחוֹר כְּאֲרָזִים" - סוֹפֵי תִיבוֹת מְרוּן.

"אַתֶּם קְרוּיִין 'אָדָם', וְאִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים קְרוּיִין 'אָדָם'"

הַמַּהֲרִים מְרוֹטְנִבּוֹרְגַּה הָיָה רַבִּים שֶׁל גְּדוּלֵי הָרֵאוּשׁוֹנִים. יוֹם אֶחָד נִתְּפַס הַמַּהֲרִים עַל-יְדֵי הַגּוֹיִים בְּעֵלִילַת שׁוּא, כְּאֵילוֹ הוּא מְרַגֵּל נִפְשֵׁעַ, שְׂיּוֹזֵם לְחַבֵּל בְּמַהְלְכֵי הַמְּלוּכָה, וְהוֹשִׁיבוֹהוּ בְּבֵית הַסּוּהָר. שׁוֹבֵיו הַזְּהִירוּ אֶת אַחֲיו הַיְהוּדִים לְבָל יַעֲזוּ לְהַתְּעַנֵּן בְּמַצְבוֹ, שָׁפָן, כָּל מִי שִׁישְׂאֵל לְשִׁלוּמוֹ יַחֲשֵׁב גַּם הוּא לְמַרְגֵּל. אַף-עַל-פִּי-כֵן הַצִּלִּיחוּ כְּמָה יְהוּדִים לְנַהֵל מְשָׂא וּמִתָּן סוּדֵי עִם הַשׁוֹבִים, וְהִלְלוּ נְאוֹתוֹ לְבִסּוֹף לְשַׁחֲרַר אֶת הָרַב תְּמוּרַת הוֹן עֵתְק. כְּאֲשֶׁר הִגִּיעָה לְאוֹזְנֵי הַמַּהֲרִים הַיְדִיעָה שֶׁעוֹמְדִים לְפָדוֹתוֹ תְּמוּרַת סְכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל, שֶׁלַח לְהוֹדִיעַ שְׂאֲסוֹר לַעֲשׂוֹת כֵּן. שְׁהָרִי, כָּלֵל הוּא שֶׁ"הַתּוֹרָה חֲסָה עַל מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְכִי מָה שֶׁנִּצְרָךְ לְהוֹצִיא לְדִין מְצוּהָ, וְדָאֵי שֶׁהוּא בְּכָלֵל הַמְצוּהָ שִׁישׁ לַעֲשׂוֹתָהּ, אֲבָל יִתְרָה מְכַד, יֵשׁ לְחוּס עַל מְמוֹן יִשְׂרָאֵל, וְשִׁנִּינוּ 'אִין פּוֹדִין אֶת הַשְּׁבוּיִים יִתֵּר עַל כְּדֵי דוּמִיָּהוּן מִפְּנֵי תַקוּן הָעוֹלָם".

שָׁלְחוּ לוֹ אוֹתָם חֲכָמִים: וְהָרִי כְּתָבוּ בְּעֵלֵי הַתּוֹסְפוֹת, שְׂאֵם הָיָה מוּפְלָג בְּחֲכָמָה, פּוֹדִים אוֹתוֹ אַף בְּיוֹתֵר מְכַדֵי דְמִיּוֹ, וּמִמִּילָא הָרִי זֶה בְּכָלֵל הַמְצוּהָ, וְאִין כְּאִין עֲנִין לְחוּס עַל מְמוֹן יִשְׂרָאֵל. הַשִּׁיב לָהֶם הַמַּהֲרִים, שְׂאֵף-עַל-פִּי-כֵן, אִינוּ חֲפֵץ שְׂיִטְלוּ מִמְמוֹן יִשְׂרָאֵל יִתֵּר עַל הַמְּדָה בְּעַבּוּרוֹ. לְבִסּוֹף נִשְׂאָר הַמַּהֲרִים כְּלוּא עַד סוֹף יָמָיו, וְאֶת נִשְׁמַתּוֹ הִטְהוֹרָה הַשִּׁיב לְבוּרָאוֹ, בְּהִיוֹתוֹ בְּמַאֲסָר בְּמַגְדֵּל בּוֹדֵד. וְהוֹסִיף הַחִיד"א, שְׂעַל-יְדֵי הַיִּיסוּרִים הַנוֹרָאִים שֶׁהָיוּ לוֹ עַד פְּטִירָתוֹ, זָכָה לְהַזְדַּכֵּד כְּל-כְּדָ, עַד שֶׁזָּכָה לְגִילוּיִים נִפְלָאִים מִן הַשָּׁמַיִם.

כְּאֲשֶׁר בְּקִשׁוּ הַיְהוּדִים לְקַבּוֹר אֶת רַבִּים הַגְּדוֹל, אֲסָרוּ זֹאת הַגּוֹיִים בְּאִיסוּר גְּמוּר, וְצִוּוּ לְהַשְׂאִירוֹ בְּמַגְדֵּל. זְמַן רַב הָיְתָה גּוֹיֹתוֹ מוּטְלַת שֵׁם לְלֹא קְבוּרָה, עַד שֶׁקָּם יְהוּדִי עֲשִׂיר בְּעַל נְכָסִים, אֲשֶׁר שָׁם נִפְשׁוּ בְּכַפּוֹ וְהַשְׂתַּדֵּל מְאֹד בְּעֲנִין קְבוּרַת הַמַּהֲרִים. הוּא הַחֲלִיט שִׁישְׂא וְיִתֵּן עִם אוֹתָם בְּנֵי בְלִיעַל, שֶׁהַכֶּסֶף מְשַׁחַד אֶת לְבָבָם, וְנִפְצִיר בָּהֶם תְּמוּרַת סְכוּם כֶּסֶף הַגּוֹן בְּיוֹתֵר, כְּדֵי לְשַׁחֲרַר אֶת גּוֹיֹתוֹ מִמְּסוּפָךְ שֶׁל רַבְּנֵי הַמַּהֲרִים. לְאַחַר מְשָׂא וּמִתָּן מִיָּגַע, נְאוֹתוֹ הַשׁוֹבִים לְהַרְשׁוֹת לְקוֹבְרוֹ תְּמוּרַת סְכוּם כֶּסֶף גְּדוֹל. הִלָּה נִטַּל אֶת כָּל הַכֶּסֶף מֵהוֹנוֹ הָאִישִׁי, לְמִירוֹת שְׂמִדוּבָר הָיָה בְּסְכוּם גְּדוֹל בְּיוֹתֵר, וְאִף שֶׁחֲסוּ עַל מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הַחֲלִיט אוֹתוֹ יְהוּדִי שְׂכַבּוּדוֹ שֶׁל הַמַּהֲרִים אִינוּ עוֹמֵד כְּנֶגֶד כָּל הוֹן שְׂבַעוֹלָם. כְּבוֹד גְּדוֹל עָשׂוּ לְאוֹתוֹ עֲשִׂיר, וְהַרְשׁוּ לוֹ לְטַפֵּל בְּעַצְמוֹ בְּהַבָּאת גּוֹפַת הַמַּהֲרִים לְקְבוּרַת עוֹלָמִים.

לְמַחֲרַת יוֹם הַקְּבוּרָה נִפְטָר הָעֲשִׂיר אֲשֶׁר כָּה הַתְּמַסָּר עֲבוּר קְבוּרַת הַמַּהֲרִים, וַיְהִי הַדְּבָר לְפִלָּא. כָּלֵם הַבִּיעוּ פְּלִיאָה, הִיאָךְ אוֹתוֹ יְהוּדִי שְׂמַסָּר הוֹנוֹ וְנִפְשׁוּ לְקִיּוֹם כְּבוֹד הַמַּהֲרִים קְבֵל מְכָה כָּה קָשָׁה. הִלְלוּ הַחֲלוֹ לְחֻשׁוֹב שְׂמָא הוֹצֵאת הַכֶּסֶף הַגְּדוֹל לֹא הָיְתָה לְטוֹבָה בְּעֵינֵי הַמַּהֲרִים. שָׁפָן, בְּעוֹדוֹ בְּחִיּוֹ תְּמִיד חָס עַל מְמוֹן יִשְׂרָאֵל, וְלֹא הִרְשָׁה שְׂיּוּצִיאָו מְמוֹן רַב מְדֵי בְּעַבּוּרוֹ. אִךְ בְּעַבּוּר יָמִים אֲחֻדִים נִפְתְּרָה הַתְּעַלּוּמָה. הָעֲשִׂיר הוֹפִיעַ בְּחִלוֹם אֲצֵל אֶחָד מִיְדִידָיו, וְסַפֵּר לוֹ, שֶׁבְּלִילָה שְׂלֹאֲחַר קְבוּרַת הַמַּהֲרִים, בָּא אֵלָיו הַמַּהֲרִים בְּחִלוֹם, וְאָמַר לוֹ: "יִשְׂרָאֵל כְּחָד, שֶׁהַבָּאת אֶת גּוֹפֵי לְקְבוּרָה. כְּתַמוּרָה עַל-כֶּךָ בְּרַצוֹנֵי לִיתֵן לָךְ מִתְּנָה גְדוּלָה וְחֻשׁוּבָה, וּבִגְדָךְ לְבַחֲרוֹ אַחַת מֵהַשְּׂתִיִּים: או שְׂתַנְתָּן לָךְ עֲשִׂירוֹת גְּדוּלָה שְׂתַעֲמוּד לָךְ וּלְזַרְעֶךָ עַד עוֹלָם, או שְׂתַלְךָ לְעוֹלָמְךָ מִיָּד, וְאִזּוּ מִבְּטִיחָךְ אֲנִי מְקוּם בְּעוֹלָם הַבָּא".

הוֹסִיף הָעֲשִׂיר וְאָמַר: "בְּחִרְתִּי בְּאֲפִשְׁרוֹת הַשְּׁנָה, וּלְפִיכֶךָ נִסְתַּלְקַתִּי לְבֵית עוֹלָמִי, מִיָּד לְמַחֲרַת הַיּוֹם בְּחֻטָּף. וְכִשְׁנִשְׂאֵל לְמָה זָכָה שֵׁם בְּעוֹלָם הַבָּא, הַשִּׁיב, כִּי נִמְצָא הוּא בְּמַחֲצִיתוֹ שֶׁל הַמַּהֲרִים בְּגוֹן עֲדוֹן... וְלֹא יִסַּף. אוֹתוֹ יְהוּדִי, שְׂכַסְפוֹ הָיָה יָקָר לוֹ, וְאִף יָכוֹל הָיָה לְקַבֵּל עֲשִׂירוֹת לְכָל יָמָיו וַיְמִי זָרְעוּ עַד עוֹלָם, הָעֲדִיף אֶת הַשְּׁהִיָּה בְּמַחֲצִית רַבּוֹ הַמַּהֲרִים בְּחִי הַנְּצָח, וְעֵלְיוֹ נֶאֱמַר "וּבְחִרְתָּ בְּחִיִּים!!!

שְׁבַת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!